

Фр. Бушъ

Людоядъ

Вече 18 години, откакъ ходя на ловъ за диви звѣрове. Презъ това време продадохъ на цирковетѣ и зоологическитѣ градини въ Америка стотици животни, птици и влѣчуги.

Тежкъ е нашиятъ занаятъ. Не е така лесно да извлѣчешъ единъ разяренъ тигъръ изъ ловната яма и да го вкарашъ въ яката клетка, като се запазишъ отъ неговитѣ страшни нозии и зъби, или да пренесешъ една смъртоносна кобра отъ грубо скования сандѣкъ въ изцяцната витрина.

Такива ловци като менъ сж рѣдко; тѣ не сж повече отъ дузина. Но ония, които иматъ нужда отъ насъ, ни познаватъ много добре. Мене ме особно ценятъ, защото точно изпълнявамъ правилото: да предавамъ неповреденъ звѣръ въ звѣрилницата. А лесно ли е да се изпълнява винаги това правило — сами преценете.

Това, което сега ще ви разкажа, се случи въ владението на Теракския султанъ въ Джагоре, близу до Сингапуръ.

На една отъ многобройнитѣ каучукови плантации единъ грамаденъ тигъръ настигналъ единъ нещастенъ туземецъ отъ племето кули и го разкъсалъ. Ужасъ обзель цѣлото околно население.

Събрали се работницитѣ на плантацията около останкитѣ на своя нещастенъ другаръ и не мърдатъ отъ страхъ. Нито съвети, нито заплашвания могли да ги накаратъ да продължаватъ работата си. Страхътъ отъ звѣра, който яде хора, билъ много по-силенъ отъ страха предъ наказанието.